"मीठे बच्चे– कुनै पनि देहधारीलाई याद गर्नाले मुक्ति-जीवन मुक्ति मिल्न सक्दैन, बाबाले नै तिमीलाई डाइरेक्ट यो वर्सा दिनुहुन्छ।"

प्रश्नः– बाबाको बनेपछि पनि मायाले कुन बच्चालाई आफूतिर तान्छ?

उत्तरः– जसको बुद्धियोग पुराना सम्बन्धीहरूमा भट्किन्छ, पूरा ज्ञान छैन अथवा कुनै पुरानो बानी छ– यस्ता बच्चाहरूलाई मायाले आफूतिर घिसार्छ। बाहिरको सङ्गत पनि धेरै खराब छ, जसले खतम गर्छ। सङ्गतको असर धेरै चाँडो पर्छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! एक बाबा सँग बुद्धियोग राख। बाबालाई नै अनुसरण गर। कुनै पनि देहधारीमा प्यार नराख।

गीतः– तुम्हें पाके हमने...

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई थाहा छ– अहिले बेहदका बाबाबाट हामीलाई वर्सा मिलिरहेको छ। यो धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा हो। भनाइ छ– परमपिता परमात्माले सबै धर्म स्थापकहरूलाई पठाइदिनुहुन्छ, आ-आफ्नो धर्म स्थापन गर्नको लागि। उनीहरू आएर धर्म स्थापना गर्छन्। यस्तो होइन– उनीहरूले कसैलाई वर्सा दिन्छन्। वर्साको कुरा नै निस्किदैन। वर्सा दिनेवाला एक बाबा हुनुहुन्छ। क्राइस्टको आत्मा कुनै सबैको पिता कहाँ हुन् र? जसले वर्सा दिऊन्। उनी त क्रिश्चियनका पनि पिता होइनन् जसले वर्सा दिऊन्। उनले कुनचाहिँ वर्सा दिन्छन्? वर्सा कसलाई दिन्छन्? उनी त धर्म स्थापना गर्न आउँछन्। उनी पछि अरू क्रिश्चियन धर्मका आत्माहरू आउँदै जान्छन्। वर्साको त कुरा नै छैन। पिता सँग वर्सा लिनु पर्ने हुन्छ। मानौ, इब्राहिम, बुद्ध, क्राइस्ट आदि आए। उनीहरूले के गरे? कसैलाई वर्सा दिए? दिएनन्। वर्सा दिने बाबाको नै काम हो। उहाँ त स्वयं आउनुहुन्छ। आत्माहरू आउँदै जान्छन्, वृद्धि भइरहन्छ। वर्सा सदैव रचयिताद्वारा मिल्छ। रचयिता एक हुन्छन् लौकिक पिता, दोस्रो हुनुहुन्छ पारलौकिक पिता। यो धारणा गर्न पर्ने कुरा हो। धारणा पनि उनीहरूलाई हुन्छ, जसले अरूलाई दान गर्छन्। अहिले बेहदका बाबा सबै बच्चाहरूलाई वर्सा दिन आउनु भएको छ। बेहदका बाबाले नै बच्चाहरूलाई बेहदको वर्सा दिनुहुन्छ। क्रिश्चियन, इस्लामी, बौद्धी आदि सबैका पिता एक हुनुहुन्छ। सबैले गड फादर भन्छन्। क्राइस्टले पनि भनेका छन् गड फादर। फादरलाई कहिल्यै भुल्दैनन्। गड फादर एक निराकारलाई नै भनिन्छ। सबै निराकार आत्माहरूको पिता एउटै नै हुनुहुन्छ। धर्म स्थापकहरूको पनि उहाँ निराकार एक पिता हुनुहुन्छ, उहाँद्वारा नै वर्सा मिल्छ। सबैले गड फादर भनेर पुकार्छन्। यहाँ नै हो जसमा भन्छन्– ईश्वर सर्वव्यापी छ। यहाँबाट नै अरू सबैले सर्वव्यापी भन्न सिकेका हुन्। यदि ईश्वर सर्वव्यापी हुन् भने फेरि ईश्वरलाई याद किन गर्छन्? साधूहरूले साधना अथवा प्रार्थना कसको गर्छन्? बाबाले त सोध्नुहुन्छ नि। रचयिता सबैका एक हुनुहुन्छ, उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। सत्ययुगमा सबै पावन नै हुन्छन्, फेरि पतित कसरी बन्छन्? लेखिएको छ– देवताहरू नै वाम मार्गमा जान्छन्। अहिले फेरि पावन दुनियाँ बनिरहेको छ। द्वापर आदि देखि पतित दुनियाँ सुरु हुन्छ। ईश्वरीय राज्य र आसुरी राज्य आधा-आधा हुन्छ। यहाँको नै कुरा हो। रावणलाई पनि यहाँ नै जलाउँछन्। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु भएको छ– अरू धर्म स्थापकले कसैलाई पनि वर्सा दिँदैनन्। बाँकी धर्म स्थापना गर्छन्, त्यसैले उनलाई याद गर्छन्। बाँकी क्राइस्टलाई, ब्रह्मालाई, विष्णुलाई वा शंकरलाई याद गर्नाले अथवा

उनीहरूलाई प्रार्थना गर्नाले उनीहरूले केही पनि दिन सक्दैनन्। दिनेवाला बाबा नै हुनुहुन्छ। उहाँ सम्मुख आउनु पर्छ। कृष्णमा परमात्मा आउनुहुन्छ– यस्तो कसैले पनि मान्दैनन्।

बाबा भन्नुहुन्छ– म तिमी आत्माहरूलाई वर्सा दिन एकै समयमा आउँछु। वर्सा पिताले बच्चाहरूलाई दिन्छन्। पिता दुवैलाई नै भनिन्छ– एउटा शरीरका पिता, दोस्रो आत्माहरूको पिता, अरू कुनै पिता हुन सक्दैन। तिमीलाई यी बाबा अर्थात् प्रजापिता ब्रह्माबाट वर्सा मिल्न सक्दैन। वर्सा एक शिव बाबाबाट मिल्छ, ब्रह्माले पनि वर्सा उहाँबाट लिन्छन्। उहाँ सर्वका सद्गतिदाता हुनुहुन्छ। सर्वका मुक्ति जीवन-मुक्तिदाता हुनुहुन्छ। त्यसैले सबैभन्दा पहिला कसैलाई पनि पिताको परिचय दिनु पर्छ। भन्न त कोही बुज्रुकलाई पनि बाबा वा पिताजी भन्छन्। तर पिता त हैनन्। पिता एक लौकिक अर्को पारलौकिक नै हुन्छन्। यी ब्रह्मा पनि शारीरिक पिता हुन्। तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो बनाउनुहुन्छ। भन्न त तिमीले ब्रह्मालाई बाबा भन्छौ तर वर्सा त उहाँबाट मिल्छ नि। कुनचाहिँ वर्सा? सद्गतिको। दुर्गति वा जीवनबन्धबाट त सबै छुट्छन्। यस समयमा सारा दुनियाँ रावणको बन्धनमा छ। आत्माहरू जो सबैभन्दा पहिला आउँछन्, उनै पहिला जीवनमुक्त फेरि जीवनबन्ध बन्छन्। पहिला सुख फेरि दु:ख भोग्नु छ। यो बुद्धिमा बसाउनु पर्छ। कुनै पनि देहधारीलाई याद गर्नाले मुक्ति जीवन-मुक्ति मिल्न सक्दैन। दूतहरूले पनि कसैलाई वर्सा दिँदैनन्। मुक्ति जीवन-मुक्तिको वर्सा बाबाले नै आएर दिनुहुन्छ। तर कसैलाई डाइरेक्ट, कसैलाई अरू मार्फत। तिमी बच्चाहरूको सम्मुख नै बाबा हुनुहुन्छ। दिन-प्रतिदिन तिमीले देख्छौ– बाबा मधुवनदेखि बाहिर कहीँ जानुहुन्न। यो पुरानो दुनियाँमा छ नै के? शिवबाबा भन्नुहुन्छ– मलाई स्वर्गमा जाने अथवा स्वर्गलाई देख्ने पनि खुशी छैन भने बाँकी यो दुनियाँमा कहाँ जाने? मेरो पार्ट नै यस्तो छ, पतित दुनियाँमा आउँछु। विश्वको ७ आश्चर्य भन्छन्, तर त्यसमा कसैले स्वर्गलाई बताउँदैनन्। स्वर्ग त पछि आउँछ। मलाई पतित दुनियाँ, पतित शरीरमा अर्काको राज्यमा आउनु पर्छ। गाउँछन् पनि– दूरदेशमा रहनेवाला... यसको अर्थ तिमी बच्चाहरूले मात्र बुझ्न सक्छौ। अहिले हामीले पुरुषार्थ गर्छौं फेरि आफ्नो देशमा आउँछौं। द्वापरपछि जुन आत्माहरू आउँछन्, उनीहरू त अर्काको राज्य अर्थात् रावण राज्यमा आउँछन्। पावन राज्यमा त आउँदैनन्। उनीहरूको थोरै सुख, थोरै दु:खको पार्ट हुन्छ। तिमीले सत्ययुग देखि लिएर सम्पूर्ण सुख देख्छौ। हरेकलाई आफ्नो-आफ्नो पार्ट मिलेको छ। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई बसेर यथार्थ सम्झाउनु हुन्छ– मैले कसरी देवी-देवता धर्म स्थापना गर्छु। त्यसमा सुखै सुख छ र त्यसको लागि तिमीलाई लायक बनाउँछु। तिमीलाई थाहा छ– हामी स्वर्गको मालिक थियौं फेरि मायाले पूरा नालायक बनाएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ– अहिले तिमी कति बेसमझ बनेका छौ, नारदको कथा छ नि। तिमीलाई थाहा छ– भगत, सारंगी बजाउनेले लक्ष्मीलाई कसरी वरण गर्छन्? जबसम्म राजयोग सिकेर पवित्र बन्दैनन्। हुन त शरीर सबैको भ्रष्टाचारी छ किनकि भ्रष्टाचारद्वारा पैदा हुन्छन्। तिमी त मुख वंशावली हौ। यो धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा छ। यो रचयिता र रचनाको ज्ञान बाबा स्वयं आएर दिनुहुन्छ। सबै प्वाइन्टहरू सबैले बुझ्न पनि सक्दैनन्। यहाँ देखि बाहिर गए– कसैको सङ्गत मिल्यौ, खतम। भनिन्छ पनि संगतले नै तार्छ, संगतले नै डुबाउँछ... बस्न त यहाँ बसेका छन् तर पूरा बुद्धियोग छैन। ज्ञान भएन भने सङ्गदोषले गिर्छन्। कसैमा केही आदत छ भने त्यस्ताको सङ्गत गर्नाले त्यसको असर तुरुन्त पर्छ। यहाँ छ बाबाको सङ्गत। फेरि जसले बाबालाई अनुसरण गरेर

अरूको पनि उद्धार गर्छन्, उनैले उच्च पद पाउँछन्। कति नयाँ नयाँ बच्चाहरूले भन्छन्– बाबा म नोकरी आदि छोडेर यो सेवामा लागूँ? बाबा भन्नुहुन्छ– पछि गएर मायाले नाकमा यसरी समात्छ जुन कुरै नगर। अनुभवले भन्छ– यसरी धेरैले छोडे फेरि गए। ईश्वरीय जन्म त लिए फेरि मायाले घिसाऱ्यो। धेरै राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई मायाले एक मुक्का लगाएर बेहोस गरिदिन्छ, जसको बुद्धियोग बाहिर भट्किरहन्छ, पुराना सम्बन्धी आदिमा। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– देहधारीहरू सँग बुद्धियोग धेरै नराख। यी बाबा सँग पनि तिम्रो जतिसुकै प्यार होस् तैपनि यिनी सँग बुद्धियोग नलगाऊ। बाबालाई याद गरेनौ भने विकर्म विनाश हुँदैन। कुनै पनि शरीरधारी सँग प्यार नराख। सत्सङ्गमा सबै शरीरधारीले नै सुनाउँछन्। कुनै महात्माको नाम लिन्छन्। यस्तो कहाँ भन्छन् र– परमपिता परमात्मा शिवले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ– यो रचनाको चैतन्य बीज म हुँ। मलाई सारा वृक्षको ज्ञान छ। त्यो त जड बीज हो। चैतन्य भए त सुनाउँथे। म बीजमा अवश्य वृक्षको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ। यो हो बेहदको कुरा। यतिबेला तमोप्रधान राज्य छ, त्यसैले त्यसको आडम्बर अवश्य हुन्छ। कति ठूला-ठूला नाम राख्छन्– ज्ञानेश्वर, गंगेश्वरानंद... तर आनन्द त कसैलाई मिल्न सक्दैन। संन्यासीले स्वयं भन्छन्– सुख काग विष्टा समान हो। तर स्वर्गको नाम भुल्दैनन्। भन्छन् फलानो स्वर्ग गए फेरि पितृलाई बोलाउँछन्। आत्मा कसैमा प्रवेश गरेर बोल्छ। तर आत्मा कसरी आउँछ कसैले जान्दैनन्। शरीर अर्कैको हुन्छ, खान्छ पनि उनकै आत्माले। उनको पेटमा पर्छ। हो बाँकी वासना उसले लिन्छ। शिवबाबा त हुनुहुन्छ नै अभोक्ता। केही खानुहुन्न। मम्माको आत्मा आयो भने खान्छ। पितृ पनि आए भने खान्छन्, यी कुरा बुझ्नु पर्ने हुन्छ। त्यसैले एक सिवाय कसैलाई बाबा भनिँदैन। यिनीहरूबाट के वर्सा मिल्न सक्छ? केही मिल्न सक्दैन। क्राइस्टले वर्सा दिएका छन् र? उनीहरूले त लडाई गरेर राजाई स्थापना गरेका हुन्। क्रिश्चियनहरूले लडाई गरे। जब धनको वृद्धि हुन्छ, धन जम्मा हुन्छ अनि राजाई चल्न सक्छ। यस्तो कहाँ हो र– क्रिश्चियनले राजाई दिए। राजाई आफ्नो पुरुषार्थले ड्रामा प्लान अनुसार मिल्छ यसरी भनिन्छ, बाँकी मनुष्यले कसैलाई केही दिन सक्दैन। यदि दिन्छन् भने, अल्पकालको सुख मात्र। अहिले त तमोप्रधान छ। मायाको धेरै जोड छ। अब माया सँग युद्ध गर्नु छ। मायालाई जिते जगतजित भइन्छ। मनुष्यले शान्तिमा रहनको लागि कति टाउको दुखाउँछन्। मन त्यसै कहाँ शान्त हुन सक्छ र। यहाँ त केही सिक्छन् अनि सम्मोहन आदि गरेर अचेत बनाउँछन्। मेहनत लाग्छ, कसैको त दिमाग नै खराब हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– यदि कुनै कर्मबन्धनमा अथवा मित्र सम्बन्धीहरूमा बुद्धि गइरहन्छ भने विकर्म विनाश हुँदैन। देहधारी देखि बुद्धि हटाउनु छ। सबैलाई भुल, आफू मरे पछि दुनियाँ मऱ्यो। दुनियाँलाई याद गर्छौ भने तिमीलाई दण्ड पर्छ। तिमीले भन्छौ– बाबा म मरिसकेको छु, म हजुरको हुँ। त्यसो हो भने फेरि मित्र सम्बन्धी आदि तर्फ बुद्धि किन जान्छ त? अर्थात् तिमी मरेका छैनौ! बाबाको पूरा बनेका छैनौ! धेरै छन् जसलाई रात-दिन कर्मबन्धनको नै चिन्तन रहन्छ। यादमा बस्दा पनि त्यही संकल्प आइरहन्छ। यहाँ बाबाको गोदमा रहन्छौ त्यसैले मरिसक्यौ नि। त्यसैले बुद्धियोग कहीँ जान हुँदैन। संन्यासीहरूले त घरबार छोड्छन् अर्थात् मर्छन्। यदि याद आइरहन्छ भने योगमा कसरी रहन्छन्? कोही फेरि घरमा फर्केर पनि आउँछन्। कोही पक्का हुन्छन्, बिलकुल याद पनि गर्दैनन्। तिमी बच्चाहरूको पनि बुद्धि यदि बाहिर गइरहन्छ भने उच्च पद पाउन सक्दैनौ। बच्चा बनेका हौ भने बाबाको अनुसरण पूरा गर्नु पर्छ। कतै पनि मोह

जानु हुँदैन। तर तकदिरमा छैन भने मरेर पनि त्यसतर्फ जान्छन्। ५ प्रतिशत बुद्धि यहाँ छ, ९५ प्रतिशत बुद्धि बाहिर छ, भट्किरहन्छ नि। न यताको, न उताको। बाबाको बन्यौ फेरि भड्किने बुद्धि खतम। मऱ्यो। यो बेहदको संन्यासमा मऱ्यौ। यो बेहदको संन्यासमा मुश्किल कोही आउन सक्छन्। मालाको दाना पनि उही बन्न सक्छ। यो त भाग्य हो। यहाँ जो आएर रहन्छन्, उनीहरूलाई मेहनत लाग्नु हुँदैन। तर देखिन्छ– यहाँ रहनेलाई नै धेरै मेहनत लाग्छ। बाहिर रहनेहरू धेरै तीव्र जान्छन्। कसैमा मोह जाँदैन। सोच्छन्– यो बन्धन छुटे त सेवामा लाग्ने थिएँ। यो पनि हेर्नु पर्ने हुन्छ– ज्ञानमा पक्का छन्? यदि काँचै छन्, पति मऱ्यो भने मानौं घाउमा नुन परे जस्तो हुन्छ। जबसम्म राम्रो सँग मर्दैनन् तबसम्म मानौं घाउमा नुन परिरहन्छ। यहाँ त बाबा भन्यो, पुग्यो। बाबाको बन्यो। पुरानो सम्बन्ध छुट्यो। उसले जानोस् उसको कर्मले जानोस्। हामीले के जान्ने। यति खुशी हुनु पर्छ। यस्ता धेरै कम छन्। बाबा मिल्यो, पुग्यो। बाँकी कसैको पर्बाह छैन, यति हिम्मत चाहिन्छ। सच्चा दिल होस्, श्रीमतमा चलिरह्यौ भने कसैले पनि रोक्न सक्दैन। पवित्र बन्न कसैले विघ्न पार्न सक्दैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) कर्मबन्धनको चिन्तनमा रहनु हुँदैन। बुद्धिलाई देहधारीहरूबाट हटाऊ। बेहदको संन्यास गर।

२) बन्धनहरूबाट छुट्नको लागि पूरा-पूरा नष्टोमोहा बन्नु पर्छ। सच्चा दिल राख्नु पर्छ। ज्ञानमा मजबुत र हिम्मतवान् बन्नु छ।

वरदान:– मेरोपनको खोटलाई समाप्त गरेर भरपुरताको अनुभव गर्ने सम्पूर्ण निमित्त भव

यदि बाबाको श्रीमत अनुसार निमित्त बनेर रह्यौ भने न मेरो प्रवृत्ति हुन्छ, न मेरो सेन्टर हुन्छ। प्रवृत्तिमा हुन्छौ तर पनि निमित्त हुन्छौ, सेन्टरमा छौ तर पनि बाबाको सेन्टर हो नकि मेरो। त्यसैले सदा शिव बाबाको भण्डारी हो, ब्रह्मा बाबाको भण्डारा हो– यस स्मृतिले भरपुरताको अनुभव गर्छौं। मेरोपन ल्यायौ भने भण्डारा वा भण्डारीबाट प्राप्ति हुँदैन। कुनै पनि कार्यमा यदि खोट अर्थात् कमी छ भने यसको कारण बाबा बाहेक मेरोपनको खोट अर्थात् अशुद्धि मिसिएको छ।

स्लोगन:– बाबा समान बन्नको लागि बुझ्नु, चाहनु र गर्नु– तीनैलाई समान बनाऊ।